

[LIII Gyldenkilde]

Begrundelse

Mange på dagpenge og kontanthjælp bliver afkrævet et gebyr på ca. 50-100 kr. om måneden af nogle banker, hvis de ikke i forvejen har en bankkonto, hvortil der er knyttet f.eks. betalingservice.

Dette er en stor belastning af f.eks. en kontanthjælp på ca. 2.600 kr. om måneden.

Derfor har mange da også rettet henvendelse til spørgeren, der via spørgsmål til andre ministre er blevet bekendt med, at der i hvert fald for dagpenge ved ledighed er hjemmel til at lade disse penge udbetale via bank eller sparekasse.

Da der vel ikke kan være tale om, at banker og sparekasser er udbetalingssted eller konteringssted for det offentlige uden at få betaling herfor på den ene eller anden måde og altså derved får betaling én gang, er det af interesse at få at vide, hvor meget de faktisk får for dette arbejde, ud over at de opkræver gebyrer.

Svar (26/3 93):

Industriministeren (Trøjborg):

Pengeinstitutters årsregnskaber udarbejdes i en form fastsat af Finanstilsynet ved bekendtgørelse af 14. januar 1993 om regnskabsaflægelse m.v. for pengeinstitutter, visse kreditinstitutter og visse spare- og udlånsvirksomheder (regnskabsbekendtgørelsen).

I henhold til regnskabsbekendtgørelsen skal pengeinstitutternes resultatopgørelse indeholde en opgørelse af de samlede gebyr- og provisionsindtægter m.v., men der stilles ikke i bekendtgørelsen krav om, at gebyr- og provisionsindtægter skal specificeres ud på udvalgte kundegrupper.

Finanstilsynet er derfor ikke i besiddelse af oplysninger om pengeinstitutters gebyr- og provisionsindtægter, som er opkrævet hos f.eks. modtagere af sociale ydelser eller dagpenge.

Finanstilsynet modtager heller ikke oplysninger om størrelsen af pengeinstitutternes generelle gebyrer.

Som følge af det stillede spørgsmål har Finanstilsynet rettet henvendelse til enkelte pengeinstitutter og forespurgt, om institutterne kunne oplyse Finanstilsynet om deres indtjening på gebyrer opkrævet hos de nævnte grupper.

Institutterne har hertil oplyst, at eventuelle gebyrer, som opkræves, ikke kan specificeres på enkeltkunder eller kundegrupper.

Det er på denne baggrund ikke muligt at oplyse om pengeinstitutternes indtjening på gebyrer opkrævet hos modtagere af f.eks. sociale ydelser eller dagpenge.

Spm. nr. S 606

Til *socialministeren* (19/3 93) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Findes der muligheder for, at en ung studerende, der har klaret sine studier med SU, og som ikke har ønsket at optage lån, kan hjælpes på bistandskontoret, da han er astmatisk syg og har brug for medicin?«

Begrundelse

Sagen viser, at en ung, der forsøger at klare sine studier uden brug af statsgaranterede lån, løber ind i et problem på grund af en sygdom, der forudsætter brug af dyr medicin.

Ved henvendelse på bistandskontoret får den unge besked på, at han ikke kan hjælpes med medicinudgifterne, men opfordres til at søge statsgaranteret lån. Det skal tilføjes, at den unge mand har 2½ måned tilbage af studietiden.

Svar (25/3 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Reglen i bistandslovens § 40, stk. 3, hvorefter der som hovedregel ikke kan ydes hjælp til personer under uddannelse, gælder kun løbende kontanthjælp til underhold efter lovens § 37 og altså ikke hjælp efter bistandslovens øvrige bestemmelser. De bestemmelser, der kan komme på tale, er bistandslovens §§ 46 a og 58.

Efter § 46 a kan der ydes hjælp til dækning af udgifter til sygebehandling, medicin, tandbehandling eller lignende, der ikke kan dækkes efter anden lovgivning, såfremt ansøgeren ikke selv har midler til at afholde udgiften. Ved bedømmelse af, om der kan ydes støtte til en uddannelsessøgende efter denne bestemmelse, betragtes støttemuligheder fra Statens Uddannelsesstøtte i form af stipendier og lån som indtægt og vil derfor indgå i vurderingen af, om ansøgeren selv har (eller ville have haft) midler til at afholde udgifterne. Det forhold, at